

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijsch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Slechts met open oog en vlijtige hand verwerven wij ons zelf ons aandeel, en laten anderen in onze plaats datgene voortzetten, wat wij moesten achterlaten, anderen, die moeten handelen, zooals wij tot handelen gedwongen waren, omdat elke kracht waarvan wij ons bewust zijn, ons noopt tot de daad.

Moderne spreuk.

No. 22.	15 November 1912.	17de Jaargang.
---------	-------------------	----------------

DE ACHT-EN-DERTIGSTE ALGEMEENE CONFERENTIE

van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Vervolg van bladz. 324.

Nadat Pres. Smith zijne toespraak had geeindigd, en er een zangnummer ten beste was gegeven door een kwartet van gemengde stemmen, nam Pres. Anton H. Lund het woord, en sprak in hoofdzaak als volgt:

„De Tien geboden, welke Pres. Smith zoo juist heeft voorgelezen, waren door God aan Mozes gegeven. Ze zijn tot ons gekomen langs lange, lange eeuwen, en onderworpen geweest aan menige veranderingen en vertalingen, maar toch is nog het volk van dezen tijd er mede bevoordeeld, doordat ze het woord van God behelzen. De Heiligen der Laatste Dagen bezitten echter niet alleen het voorrecht, daardoor Gods wet en geboden te hebben, maar aan hen is Zijn woord gegeven ook bij monde van Zijne dienstknechten in deze dagen.

De Bijbel is niet één boek, maar eene verzameling van boeken, geschreven op verschillende tijden en door onderscheidene schrijvers. Ofschoon ten opzichte van geschreven zaken, der wereld van de tijden vóór den zondvloed weinig is bereikt, toch spreekt de Bijbel hiervan, en geeft daardoor bewijs, dat de kunst van schrijven in die dagen bekend was en beoefend werd.

De profetiën van Oud- en Nieuw Testament stemmen onderling

overeen. Meer nog, velen van hen zijn vervuld geworden. De profetiën van Jezus zijn zelfs met merkwaardige juistheid vervuld geworden, zelfs dezen die gemaakt waren onder de meest onmogelijke omstandigheden. Toen Jezus nedergezeten was op den Olijfberg, werd Hij bewogen om de algeheele verwoesting van Jeruzalem te voorspellen, en zeide Hij, dat geen enkelen steen op den anderen zoude gelaten worden. De stad was machtig en trotsch, en er scheen in het geheel geene kans te bestaan dat deze profetie inderdaad uit zoude komen. Toch is zij vervuld, en letterlijk is van den Tempel geen steen op zijn plaats gelaten, evenmin als de een op den andere. De profetiën van den Bijbel die vervuld zijn geworden, bewijzen dat dit boek het woord van God bevat, en deze geschriften heilig en Goddelijk zijn.

Een van de Artikelen des Geloofs schrijft als volgt: „Wij gelooven in den Bijbel als het woord van God in zooverre als hij nauwkeurig vertaald is”. Dit beteekent niet, zooals zoo vaak is verondersteld geworden, dat de Heiligen der Laatste Dagen een gedeelte van den Bijbel gelooven, en een ander gedeelte verwerpen, maar het is slechts de natuurlijke uitdrukking van het gevoel van twijfel in betrekking tot de absolute nauwkeurigheid in zooverre als het het werk van menschen betreft, die namelijk den Bijbel vertaalden van de oorspronkelijke talen in de tegenwoordige. Als een bewijs, van wat wij met deze bewering bedoelen, neem het verslag bijvoorbeeld van de schepping zooals verhaald in Genesis. In de Engelsche vertaling wordt beweerd dat de aarde zonder vorm of gedaante was, en dit is in overeenstemming met de nieuwere wetenschap en filosofie, terwijl de Zweedsche vertaling daarentegen het idee aangeeft, als zoude de aarde uit *niets* gemaakt zijn. Dwaasheid zoude het zijn, beide vertalingen als correct te aanvaarden, en toch, wie is in staat vast te stellen welke van de twee (zoo een van beiden) we dienen aan te nemen? Een zeker Bijbelgeleerde heeft beweerd, dat in 149 verzen van de Engelsche vertaling 252 fouten worden gevonden, en iemand anders, ook deskundige, heeft gezegd, dat alleen in het Evangelie van Mattheus, 70 serieuze dwalingen zijn ingeslopen. Onder deze omstandigheden kan het enkel van de Heiligen der Laatste Dagen, zoowel als van alle andere volkeren worden verwacht, dat men den Bijbel aanneemt als het woord van God, in zooverre als inderdaad vastgesteld kan worden dat de vertaling correct en zuiver is. Zoo de oorspronkelijke geschriften nog daar waren, en de kwestie daarover ging, ons desbetreffende geloofsartikel zoude alsdan luiden: „Wij gelooven in den Bijbel als van woord tot woord, en van zin tot zin, Gods woord bevattende.” Hoe dan ook, God heeft den Bijbel toegestaan

om tot ons te komen in zoodanigen vorm, dat hij niettegenstaande dit alles toch kan worden verstaan. Sprekende over de fouten in den Bijbel, doe ik dit enkel, om aan te toonen welk recht wij hebben om in ons geloofsartikel daaromtrent te spreken, zooals wij doen. Persoonlijk, weet ik niet overal, wat wel en wat geen fout is. Ik zoek daar niet naar. Het is voor ons allen zeer noodzakelijk, dat wij het woord van God zouden bezitten. Beiden, zoowel de Bijbel als het Boek van Mormon, waren geschreven door mannen, door den Geest des Heeren geïnspireerd, en Leer. en Verbonden vormt een schoon en nuttig aanhangsel daartoe.

De Heer heeft ons Zijn woord gegeven door den profeet Joseph Smith in deze dagen. De Goddelijkheid van zijn werk is bewezen geworden door de letterrijke vervulling van profetiën door hem geuit. Vele dezer voorspellingen waren gesproken op een tijd, lang voor dat de profeet iets kon hebben geweten aangaande de groote belangrijkheid van zijn werk, maar ze waren door inspiratie voortgebracht, en ze zijn waar.

In alle de eeuwen der wereld, wanneer God profeten heeft gezonden om te leeren, is Zijne waarschuwing door hen geweest dat wanneer het volk hen ging verwerpen, het tot hun eigen na-deel was. Had bijvoorbeeld het volk geluisterd naar den profeet Jeremia, dan zoude er geene rederen hebben bestaan voor het boek der Klaagliederen.

President Lund maakte verder nog in 't kort melding van de politieke toestand in de Vereenigde Staten alvorens hij zijne toespraak eindigde, en drukte zijne hoop uit, dat het volk der Heiligen voorzichtig en waakzaam zoude zijn in hunne handelingen in politieke zaken.

President Chas. W. Penrose, de tweede raadgever in het Eerste Presidentschap sprak niet voor de derde dag van de conferentie. Zijne redevoering kwam in 't kort hier op neer :

„De Heiligen der Laatste Dagen zijn grootelijks gezegend door het voorrecht te hebben de Algemeene Conferentie der Kerk bij te wonen. De woorden van Pres. Smith in de openingsvergadering hebben groote blijdschap gegeven aan allen die hem hebben gehoord. Zij die in deze vergadering aanwezig waren, kunnen geluk worden gewenscht wijl ze den man hebben hooren spreken, die God aangesteld heeft om Zijnen wil aan het volk bekend te maken. Het is eene reden tot dankbaarheid voor ons, dat de Heer tot Jeseoph Smith heeft gesproken, en zijn groot werk heeft opgericht, hetwelk een wonder is in deze dagen. Ieder beginsel van het Evangelie van Jezus Christus is hersteld geworden, niet door de wijsheid der menschen, maar is geopenbaard geworden, direct van uit den hoogen. Dit grondbeginsel dient bij

de Heiligen der Laatste Dagen in herinnering te blijven. Wij andere geloofsbelijdenissen geleid worden door datgene wat hoofdzakelijk de meeningen der menschen is, wordt deze Kerk geleid door directe openbaring. In betrekking tot deze zaak, staat onze Kerk geheel alleen. God maakt Zijnen wil en raad bekend tot dit volk door het ware en juiste kanaal, en door de ingeving van den Heiligen Geest, de getuige van den Vader en den Zoon. De Trooster, waarvan Christus sprak, is met deze Kerk, en het is het voorrecht van ieder lid in het bijzonder het geleide van den Heiligen Geest te mogen genieten. Deze invloed vervuld heel het Heelal en gaat van den Vader uit naar al het bestaande, maar in bijzonderen zin is den Heiligen Geest gegeven aan hen die gedoopt zijn geworden, en de handen hebben opgelegd gehad van hen die de noodige bevoegdheid daartoe bezitten. Voor hen is die Heilige Geest een blijvende getuige, gegeven om hen te inspireeren, en in alle waarheid te leiden. Alle diegene die op zoodanige wijze in het bezit zijn van den Heiligen Geest, zien als het ware oog in oog in het Koninkrijk van God.

Deze geest echter dringt zich niet' op Hij dient gezocht te worden en gekweekt Harmonie, eenheid en een klaar begrip der zaken des geestes, alsmede wetenschap aangaande de Goddelijke dingen worden genoten door de Heiligen der Laatste Dagen wanneer zij zichzelf vernederen, en gewillig zich betoonen om Zijn, — des Heeren — woord te ontvangen. Dit is eene van de voornaamste beginselen van het Evangelie. Het is noodzakelijk dat de Heiligen deze dingen verstaan en dezen geest en de invloed daarvan bij zichzelf aankweeken, opdatze niet mogen struikelen en hunne schreden wenden op verboden paden. Dat was het geval met de geslachten die volgden onmiddellijk op de komst van den Heer Jezus. Omdat het menschedom toegat aan verleidende geesten, was het dat er eene geestelijke duisternis kwam om de aarde te bedekken. En zoo zal het gaan met de Heiligen der Laatste Dagen, wanneer de Geest van God niet wordt aangekweekt; dan zullen zij eveneens onderworpen worden om op andere wegen af te gaan dwalen. Wanneer ze namelijk hun oor leenen naar de zwerfende gedachten van misplaatste wetenschap en filosofie, zooals geleerd in zoovele scholen van den tegenwoordigen tijd, ook dan zullen zij zich eindelijk op dwaalwegen gaan begeven. Zoo iemand de waarheid verwerpt, dan dient hij de gevolgen te dragen, ofschoon een ieder natuurlijk daaromtrent volkomen vrijheid is gegeven geworden om overeenkomstig een ieders verlangen te handelen. Niemand kan gedwongen worden om den doop te ondergaan, maar tenzij gehoorzaamheid betoont wordt aan het woord van God, kan eveneens geene aanspraak worden

gemaakt op de zegeningen die voorspeld zijn en beloofd aan hen die gehoorzaam zijn. De Heiligen der Laatste Dagen dienen den Heere te vragen om Zijne leiding, opdat ze niet te een of te andere zijde af mogen wijken."

De beperkte ruimte die ons in De Ster ten dienste staat is in geen enkel opzicht voldoende om ook maar een klein uittreksel te geven van de uitstekende predikatiën door de Apostelen en andere leidende autoriteiten gegeven. Laat het voldoende zijn te zeggen, dat deze laatste conferentie in het bijzonder gekenmerkt was door eene speciale uitstorting van s Heeren Geest en macht op de sprekers, en hunne taal was als nog nimmer te voren. Tenzij het was in de vergaderingen in den grooten Tabernakel, of in de overvolle samenkomsten in de Assenblyhall, dan wel in de openlucht-vergaderingen, gehouden op de pleinen en gronden rondom deze vergaderplaatsen, overal was de geest dezelfde, en werd 's Heeren Woord met macht verkondigd.

De groote drommen vergaderd, konden worden aangezien als een toonbeeld van den groei der kerk in de laatste tijden, alsmede van den voorspoed die over het algemeen het deel was geweest van de Heiligen. Toen de conferentie geëindigd was, keerde de menigte terug naar hunne tehuizen, opgebouwd en versterkt in hun geloof, en prijzende den Heer voor Zijne genade en goedheid aan hen bewezen. t Ging hun als het Israël van het verleden, toen dat als zelfstandig koninkrijk op Palestina's vruchtbaren bodem leefde; — de toestand waarvan, — vergeleken bij het treurige heden in de Ghetto's der groote steden, — zoo schoon is bezongen geworden door Mevr. Estella Hertzveld, in de volgende regelen :

„Het volk trok gezegend terug naar zijn tenten,
En waar het ook trad was het licht voor zijn voet;
't Zag d' overvloed rijpen op wijnberg en akker,
't Had vrede, 't had vreugde in 't dankbaar gemoed.

Het stootte den vreem'ling niet weg uit zijn poorten,
Het stootte den zwerver niet weg van zijn haard,
Gedachtig aan 't woord van den Vader der volken:
„Vergeet niet, dat gij ook eens vreem'lingen waart."

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wij ontvingen van broeder A. Jager, uit Salt Lake City, den volgenden brief, die wij gaarne een plaatsje inruimen in ons tijdschrift.

„Als een trouw lezer van de Ster, verheugd het mij altoos te vernemen, dat het evangelie en het prediken er van in mijn oude vaderland steeds vooruitgaat, en gaarne hoor ik deze getuigenissen uit Holland. Dewijl ze mij altoos, zooals gezegd, genoeg verschaffen, achtte ik het goed om op mijne beurt ook eens in ons geliefd orgaan mijne getuigenis te geven aan de lezers er van. Allicht mag het nog sommigen versterken in hun geloof.

Het is mij niet gegaan zooals velen, die namelijk in Holland het Evangelie aannamen, en dan na verloop van tijd zich naar Zion begeven, maar ik was reeds geruimen tijd in Amerika geweest, en kwam als bij toeval in Salt Lake City. Aldaar begon ik het Evangelie en de leer der Mormonen te onderzoeken, met het doel om zoo mogelijk er fouten in te ontdekken, dewijl ik niet juist kan zeggen dat ik toen ter tijde zoekende was naar de waarheid. In plaats echter van fouten te vinden, kwam ik al spoedig tot de overtuiging, dat alhier het zuivere Evangelie werd verkondigd, en dat ieder daarvan een deelgenoot kon worden. Ik kan daarom niet nalaten, elkeen van harte aan te raden het geloof der Heiligen te onderzoeken, opdat ook anderen tot de kennis der waarheid mogen komen. En zij, die reeds een verbond sloten aan het watergraf, hen zou ik willen vermanen, om getrouw te blijven, en zoo stipt mogelijk de aanvaarde plichten na te komen, en de goede wenken ter harte te nemen, die hen zoo menigmaal worden gegeven.

Soms gaat ons dagelijksch bestaan gepaard met vele zorgen en moeilijkheden, maar wanneer wij ons bewust zijn onze plichten niet te hebben verwaarloosd, dan kunnen wij kracht en sterkte erlangen en verwachten, om ons ten hulpe te zijn in elk verdriet en elke moeite.

Mijn hartewensch en bede is, dat nog vele Hollanders de boodschap der waarheid mogen ter harte nemen, en er zodoende nog velen mogen worden toegedaan tot de gemeente die zalig zal worden.

Uw toegenegen broeder,

A. JAGER.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

DE VERTAKKING TE DEN HELDER EN HARE VOORUITZICHTEN.

Op Zondag 3 November j.l. werd onze nieuwe zaal aldaar geopend, en dat was eene gebeurtenis waarnaar wij al zoo lang verlangend hadden uitgezien, en wat, wij gevoelden het allen, zoo zeer noodig kon worden geacht om het werk hier in deze stad uit te breiden, Wij hadden vele onderzoekers die reeds zoo dikwijls hadden gezegd, „als u eene zaal hebt, en vergaderingen houdt, hopen wij daar eens tegenwoordig te zijn”. Toen dan ook onze eerste vergadering werd gehouden op bovengenoemden datum, hadden wij in ons klein zaaltje 85 personen, waarvan ruim 70 geen leden van de kerk. Er heerschte een goede geest terwijl wij tezamen waren. Al vroeg stonden velen te wachten, dat de deur zoude worden geopend, en men stroomde naar binnen. Met alle aandacht werd er geluisterd naar het zingen der schoone liederen Zions, door ons betrekkelijk nog klein aantal leden aangeheven. Ouderling H. Noorda sprak het inwijdingsgebed uit, waarna Pres. Mc. Cullough een enkel woord van welkom richtte tot de aanwezigen. Conferentiepresident Taylor was de volgende die voor de vergadering optrad, en in zeer duidelijke bewoordinging besprak hij het feit, dat God zich nog heden ten dage van den Hemel openbaarde. Ten slotte werd Ouderling Noorda het woord gegeven, die zijne hoorders bepaalde bij het beginsel van geloof, en op welke wijze dat verkregen kon worden, namelijk door het onderzoeken der Schriften. Om zijne toespraak volkomen te maken werd eveneens door hem nog met een enkel woord melding gemaakt van bekeering en doop op de rechte wijze bediend. Het dankgebed werd uitgesproken door den leider.

W. E. Mc. CULLOUGH.

OP ZENDING GEROEPEN.

---

29 Oct. Ouderling Bote C. Dokter, van Rotterdam, is geroepen om alhier eene zending te vervullen. Hem is de Amsterdamsche conferentie als arbeidsveld aangewezen. Op 29 Sept. hielden de zendelingen en leden der Rotterdamsche gemeente een gezellig avondje ter eere van broeder Dokter. De zaal „Excelsior” was dien avond vol menschen die allen een uur van blijdschap en vreugde genoten, terwijl door elkeen aan broeder Dokter, Gods besten zegen op zijn werk werd toegewenscht.

VERPLAATST.

Ouderling Wm. F. Thompson is van de Amsterdamsche naar de Arnhemsche, Ouderling Joseph A. Orton is van de Arnhemsche naar de Rotterdamsche conferentie verplaatst.

ONTSLAGEN.

22 Oct. Ouderling Herbert C. Wade werd eervol van zijne roeping als zendeling alhier ontslagen. Aangekomen den 30sten Maart 1910, werd hem de Amsterdamsche conferentie aangewezen om te werken. Na aldaar te zijn verbleven tot 25 Febr. 1911, werd hij verplaatst naar de conferentie van Arnhem. Hier bleef hij tot 29 Juli van 't zelfde jaar, als wanneer hij geroepen werd om in de Groninger conferentie verder te arbeiden. Aldaar werd hij belast met de leiding van de gemeente in Harlingen, en ten slotte werd hij naar Amsterdam gezonden, op 1 Juli 1912, om de leiding van het zangkoor op zich te nemen. Deze roeping bleef hij vervullen tot den datum van zijn ontslag.

VERGADERING TE MIDDELBURG.

Op Vrijdag 1 Nov. werd er des avonds eene vergadering gehouden te Middelburg. Behalve de twee aldaar gestationeerde zendelingen. O. M. Calder en Hugh R. Woolley, waren aanwezig de zendingspresident Roscoe W. Eardley, de Secretaris der zending ouderling O. E. Thomas, de president van de Rotterdamsche conferentie, Ray v. Wagoner, en Ouderlingen W. F. Taylor. Henry R. Watkins en William R. Parker. Voorts bestond het publiek uit ongeveer 125 leden en belangstellenden. Na gebruikelijk gezang en gebed, was Ouderling Calder de eerste spreker en gaf hij in korte woorden een overzicht van de boodschap van het Mormonisme; alsmede werd door hem met een enkel woord gewag gemaakt van de noodzakelijkheid van hedendaagsche openbaring.

Pres. v. Wagoner had tot onderwerp de wedergeboorte, hetwelk door hem weliswaar in 't kort, maar toch duidelijk en met talent werd voorgesteld. Als laatste spreker trad President Eardley op, die er zich toe bepaalde om hetgeen door de andere sprekers was gezegd geworden te bevestigen, aan het gesprokene enkele woorden toevoegende. Voorts werd het aanbod gedaan om zoo er eenige redelijke vragen mochten worden gesteld, die te beantwoorden, waarvan door enkelen der aanwezigen gebruikt werd gemaakt. De dankzegging werd uitgesproken door den Zendingssecretaris O. E. Thomas, en zeer voldaan ging een ieder huiswaarts. Onderscheiden boeken werden aan het einde der zaal verkocht, en heel wat tractaat-lectuur werd uitgegeven.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

OMTRENT TIENDEN.

Een uitstekend schrijver vertelde eens een verhaal omtrent een arme man, ellendig en dakloos, en niet alleen was hij dat zelf, maar evenzoo zijne kinderen. Een barmhartig Samaritaan zeide in zijn hart: „Ik zal deze arme verrassen door hem een aangenaam tehuls te verschaffen.” En zonder iets aangaande zijn doel er mede te vertellen, huurde hij een plek op een zonnigen heuvel, en gelaste den timmerman daar een goed en mooi huis te bouwen, waarop hij zelve zich verwijderde om zaken in de verafgelegen stad te doen.

De werkman was met het werk alleen gelaten, zonder eenig opzicht dan dat van zichzelf. „Ha, ’ — zoo zeide de timmerman, — „ik zal deze man er tusschen nemen. Ik kan en zal hem op het materiaal beknibbelen, en het werk zorgeloos afwerken. En zoo deed hij. Hij dagdiefde niet alleen, maar ook gebruikte hij slecht hout en slechte spijkers enz. voor het werk. Toen nu de Samaritaan terug kwam, zeide de bouwer: „Daar is het mooie huis, dat ik op uw last op den heuvel heb gebouwd” „Goed, ’ — was het antwoord, — „Ga zelve nu met uwe familie in het huis wonen, want ik schenk het u.’ De man scheen als van den donder getroffen. In plaats van dat hij zijn vriend had beetgehad, had hij zich zelve bedrogen. „Had ik maar geweten’, — zoo murmureerde en mopperde hij, — „dat het huis voor mij zelve bestemd was.’

Wij allen bouwen zelve ons eigen huis. De meester heeft ons het materiaal gegeven, en tijdens wij aan het werk zijn, is hij uit de stad als het ware. Hoe nu bouwen wij? Wat soort van steenen, kalk enz voegen wij in, en gebruiken wij?

„Er is eene wet, onherroepelijk van voor de grondlegging der wereld, in den hemel besloten, waarop alle zegeningen bevestigd worden; en wanneer wij eenigen zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waar waarop de zegen bevestigd wordt” Leer. en Verb. 130 : 20 — 21.

„En daarna, zij die alsdus vertiend zijn geworden, zullen één tiende van al hunne inkomsten jaarlijks betalen; en dit zal hun eene gevestigde wet zijn voor immer, voor Mijn Heilig Priesterschap, zegt de Heere.” Leer. en Verb. 119 : 4.

„En voorwaar, het is een dag van offerande, en een dag voor de tienden van Mijn volk, want hij die tienden heeft zal niet verbrand worden,' (bij zijne komst.) Leer. en Verb. 64 : 23.

Waarde broeders en zusters, wat doet gij, in betrekking tot dit beginsel van het Evangelie? Denk er eens over na.

God, uw Vader, is een Wezen van licht, waarheid, rechtvaardigheid, genade en iefde. Hebt Hem lief, eert en gehoorzaamt hem. Hij zal u niet verzoeken. Zijne zegeningen daarentegen wil Hij op u uitstorten in overeenstemming met uwe behoeften en in die mate, dat het zal zijn tot uw geestelijk en tijdelijk welvaren.

ROSCOE. W. EARDLEY.

„OMMEKEER”,

door E. W. ÖECSOR.

Vervolg van bladz. 336.

„Ja, ik wilde dat ik dat kon. Hij schijnt heel wat invloed te hebben in zijn spreken, en in het geheel geene moeite met de taal” zei Preston.

„Voor 't grootste gedeelte is dat waarheid, maar toch kan ook hij niet alles nog zeggen wat hij wensch. Maar weet ge niet dat ook hij een groote moeilijkheid had, nog grooter dan jij, maar enkel door het te trachten te overwinnen is hij het meester geworden. En verder, bid er voor. De Heer wil u helpen als ge er Hem om vraagt. Het leeren van deze taal is een prachtige illustratie van onze zienswijze aangaande geloof en werken. Maar kom, laat ons nog enkele Heiligen bezoeken voor een uur of zoo, en dan, zooals ge weet hebben wij onderzoekers voor van avond.

Als we terug komen en ons werk hebben gedaan, dan zul je je wel wat beter gevoelen denk ik.

Het gebeurde juist zooals ouderling Smith gezegd had, want toen de twee zendelingen om ongeveer half elf terug kwamen, gevoelde Preston zich veel beter. De geest die er heerschte bij de Heiligen en die van zijn medewerker had hem van zijne terneerdrukkende gedachten verlost. Ook was er gedurende dat zij weg waren geweest een brief gekomen van huis, en die brief vloede over van zonneshijn en liefde. Dien avond knielde hij neder, en beloofde den Heer om zijn best te doen en vroeg Hem om Zijne hulp, waarop hij insliep als een kind zoo zacht.

HOOFDSTUK XVII.

De donkere Decemberdagen waren gekomen en gegaan. Ook het voorjaar was gepasseerd, en zoo was de zomer gekomen.

Het was laat in den herfst; — een schoone heldere Octoberzondag-avond. De zaal te Dordrecht was gevuld en onder de schare waren onderscheidende vreemdelingen. De spreker was ouderling Preston Malin.

Uit de woorden die hij gebruikte was het duidelijk op te merken dat hij heel wat vooruitgang had gemaakt in de taal. Allicht was de nederigheid die hij had getoond, en de moeilijkheden waardoor hij was gegaan, oorzaak geweest dat ze hem nader tot den Heer hadden gebracht, want hij sprak niet alleen zeer vloeiend en gemakkelijk, maar ook waren zijne woorden met macht geuit.

„Bekeering,” — zoo zei hij, „is altoos het onderwerp van den roepstem geweest van Godsdienstknechten door alle tijden. Met woorden van macht, en ook allicht van welsprekendheid hebben predikers als Noach, Jesaja, Johannes den Dooper en alle andere groote profeten dit beginsel geleerd en gepredikt. En waarom? Omreden dit beginsel onmiddellijk na dat van geloof het beginsel van vooruitgang is. Bekeering is niets anders dan een goddelijk berouw over de zonden en welke leidt om die na te laten. Bekeering, uitgelegd in alledaagsche taal, is datgene na te laten wat tusschen ons en vooruitgang staat. Het is het verzaken van het lagere en het opklimmen tot het hoogere. Op Godsdienstig gebied is het het nalaten van datgene wat staat tusschen ons en Christus. Een prachtig voorbeeld is dat van den rijken jongeling, dewelke beweerde alle geboden te hebben onderhouden, maar toen nog werd medegedeeld dat hij alles moest verkoopen, en komen moest om Jezus te volgen. Maar dit nalatende, kwam hij te kort. Zijne weelde en grootheid stond tusschen hem en God, en van die weelde, sinds het voor hem kwam te staan als een struikelblok op het pad van zaliging en vooruitgang, zoude hij zich hebben moeten bekeeren. God is vervuld met het diepste medelijden voor den zondaar, maar Hij kan niet op de zonde zien met slechts het allerkleinste gedeelte van verloffgeving daarvoor. In onze zonden kunnen wij niet zalig worden, maar van onze zonden daarentegen moeten wij ons bekeeren.

Elkeen zoude dienen zijn eigen hart te onderzoeken, en trachten gewaar te worden welke zonde of zonden hem af houden van den Heer, en deze zonden zoude hij of zij verzaken, en in de plaats van zonde rechtvaardigheid betrachten.

Het schijnt dat de Heer in zijne wijsheid, zijn liefde en zijn oordeel ons iederen dag een taak geeft om onze karakters te verbeteren en te ontwikkelen, groot genoeg voor dien dag. Wij hebben op een gegeven oogenblik de beide gelegenheden om namelijk lief te hebben en te haten. Wat is het nu dat wij wil-

len doen? Als de geest van den haat in ons opkomt, dan dienen wij ons te bekeeren en in plaas van te haten moeten wij leeren onze vijanden lief te hebben. Op een ander keer hebben wij eene gelegenheid om een leugen te vertellen. Liegen en onwaarheid spreken zal ons echter vernederen zoowel lichamelijk als geestelijk. Wij dienen daarom niet te liegen, en zoodra wanneer de leugen in ons verrijst moeten wij ons bekeeren, en in plaats van met dien leugen, onze zielen vullen met waarheid, welke ons opbouwt en eeuwig is, en ons nader tot God zal brengen. Dat te doen moet altoos ons doel zijn. Misschen zijn wij moede geworden en verkeert ons hart in duisternis. Bekeert u ook daarvan, en laat uw hart vol zijn van zonneshijn en blijmoedigheid. Bestrijdt het kwade en het verkeerde ieder dag, totdat de liefde voor de waarheid vast is geplant in uw hart, en totdat ge meester zijt over u zelf en uwe gevoelens, want volmaakte zelfbeheersching geeft macht om altoos het goede te doen. De Heer helpt een ieder in zijne moeilijkheden om zich te bekeeren, om vooruitgang te maken en om zalig te worden. Zijn Geest zult ge noodig zijn om u te sterken en te geleiden, ieder oogenblik van uw leven. Richt uw leven zoodanig in, dat ge altoos in staat zult zijn om Zijnen Geest in uw bezit te hebben. Die Geest zal u terzijde staan in ieder heilig en goed doel, maar wanneer ge daarentegen het onheilige zoekt, dan zal dien Geest u verlaten. Moogt ge altoos leven, waardig om in het volle bezit van dien Geest te zijn. Amen."

HOOFDSTUK XVIII.

Twee jaren waren voorbijgegaan sedert Preston het eerst te Rotterdam aankwam.

Hij was alreeds begonnen dien tijd te beschouwen als de beste en de gelukkigste van heel zijn leven. Schoon ver van huis en ontstoken van de geneugten van dat tehuis, en afwezig van alle zijne geliefden, iets was er in het werk en in den geest daarvan hetwelk hem zeer gelukkig had gemaakt. Het was de Christusgeest die hij in zijn werk had gevoeld. Nu zag hij beter in dan ooit te voren de waarde van de geheiligde leerlingen van den Zaligmaker der wereld. Hij had een leven geleid voor anderen en onzelfzuchtig, en hij was gezegend geweest. Dat het zaligen der zielen het grootste werk was om de machten des geestes te ontwikkelen en te beproeven, was waarheid.

Zijne vrouw had niet gefaald om hem iedere week te schrijven. Aangaande godsdienst had zij niet veel gezegd, ofschoon zij af en toe een enkele zin had gebruikt die hem er toe bracht om te gelooven dat zij veel dacht. Al hare brieven waren echter vervuld met liefde, hoop en zonneshijn. Zooals alle moeders,

vertelde ze hem veel van haar kinderen en van hun kinderlijke gezegden en dingetjes. Al dit tezamen genomen, maakte Preston gelukkig en blij.

Eén brief was heelemaal gevuld over de kleinste en over den tijd dat die het eerst begon te praten. Zij omschreef het zoo duidelijk, dat hij het in zijne verbeelding kon zien en volgen. Een ander brief was omtrent het kinderlijke bidden van hun oudste, en hoe hij ieder avond den Heer bad om Papa te zegenen die ver weg was over den oceaan. Nog een ander brief sprak over een Zondagavondvergadering van de Mormonen alwaar zij was geweest, en dat zij lid was geworden van de zustervergadering.

Getrouw schreef ook hij haar eens per week. Dikwijls vertelde hij haar van zijne ondervindingen, en aangezien hij zijne brieven niet op eene predikatie wilde doen gelijken, sprak hij niet veel over het Evangelie. Toch echter was het zeer natuurlijk, dat datgene wat op dat oogenblik zijn leven vervulde, ook soms uit zijne brieven sprak. In een brief, nadat hij haar daarin had verteld over een bezoek dat hij waarergens had gebracht, zeide hij: „Ik kan mij niet begrijpen waarom de menschen niet overal kunnen zien dat dit de eenvoudige en duidelijke waarheid is, alsmede dat er slechts één waar Evangelie kan wezen, en dat het Evangelie van Jezus in werkelijkheid en noodzakelijk moet worden gepredikt. Natuurlijk, daar is veel goeds in alle menschen. Persoonlijk geloof ik zelfs dat de goede wil bij bijna iedereen nog zelfs de overhand heeft, maar in betrekking tot de zaak van het Evangelie maakt dit toch nog een weinig verschil. Goedheid alleen zal iemand niet zalig maken, dit is even als vele andere dingen slechts één steen van het fundament. De Zaligmaker is de groote wetgever, en door Zijne verzoening is het dat Hij ons heeft gekocht als het ware met zijn eigen bloed, en het is aan Hem te zeggen op welke voorwaarden wij deel mogen hebben aan de verzoening door Hem teweeggebracht. Of, er op ziende in een nog schooner licht, kan gezegd worden dat Hij, de Volmaakte Hij, de eenige weg weet welke leidt tot het eeuwige leven, en Hij heeft dien weg zelf bewandeld en Hij zegt tot ons: „Volgt mij daarin.” Dat pad en dien weg zal ons weliswaar leiden door de wateren der Jordaan, alsmede door de woestijn der verleiding, en in de stad van Judas den Galileer, en door den hof van Gethsemane en eveneens naar Golgatha, maar die weg leidt ons ook over den berg der verheerlijking, en naar den morgen der opstanding, en den dag der hemelvaart. Bovendien is het niet altoos de kwestie waarom zullen wij dien weg heelemaal bewandelen, maar liever zullen wij het doen.

Sommigen hier in dit land gaan met hunne gedachten terug

naar den grooten Luther, en volgen hem. Dezulken vergeten dat wij op dit oogenblik leven in de groote twintigste eeuw, en niet meer in de vijftiende. Luther was een groot man, en niet alleen hij, maar vele anderen der grooten van de hervorming. Iets in hen schijnt hen te hebben aangezet tot het werk wat zij hebben gedaan, en laat het van hen gezegd worden dat de meesten van hen hun werk wèl hebben gedaan, maar wat was dat werk? Om het Evangelie te herstellen nadat het bedekt was geworden met het stof der eeuwen van duisternis? Neen, ik geloof zelfs dat zij dit niet eenmaal van hun eigen werk hebben beweerd. Zij braken de banden van knechtschap die voor eeuwen lang het menschelijk verstand hadden omvat, en zij zetten het wiel der gedachte in beweging, en verspreiden het meest edele van alle boeken, namelijk den Bijbel. Maar zullen wij nu nog met hem leven? De Joden die Mozes als hun profet beschouwen zijn even gelijk met hen die dit doen. God verlangt dat wij alle de lessen van het verleden voor ons productief zullen maken, maar dat wij zullen leven met de levenden, werkende, ademende in het tegenwoordige inspireerend heden. Hij heeft gezegd, „Weest volmaakt”. Volmaking nu schuilt niet in het verleden. Het ligt in de toekomst, en kan alleen worden bereikt door voortdurende vooruitgang. Zijn geest zal ons leiden in alle waarheid. Het Mormonisme neemt al het goede wat het verleden heeft gepredikt aan, maar predikt eveneens dat wij zelve een gedeelte van het heden zouden zijn, en met hoop zouden vooruitblikken op en in de toekomst. In andere woorden, het Mormonisme is de samenvoeging van al het goede, en alle de waarheid dewelke nu is, en het zal omvatten alle de waarheid die nog te komen staat.

Maar, — zoo vervolgde hij, — ik ben bang dat ik dezen brief een preek doe zijn, hoewel je natuurlijk wel weet dat wij hier in het zendingsveld ons zoo geheel een gaan gevoelen met ons werk dat het ons meest voor op de tong ligt. Wij leven het des daags, wij droomen er des nachts van, en wij trachten het altijd en overal te prediken.

Kus onze kleintjes van mij. Je kunt je niet begrijpen hoe gaarne ik ze eens zou willen zien. Het portret wat je zondt was prachtig en ik was zoo blij dat je het hebt laten nemen zooals je het deedt. Mijn zending is nu spoedig voorbij, en hoe blij en hoe gelukkig zullen wij dan zijn als we weer allen tezamen zijn in ons liefelijk klein tehuis te R.

Met alle liefde en kussen voor jou en de kleintjes,

Je liefhebbende echtgenoot,

PRESTON.

P.S. Sedert ik dit laatste schreef, bracht de post mij mijn ontslag.

HOOFDSTUK XIX.

Het was laat op den avond van een overschoone Meidag maar de drukte en beweging langs de werven van de Maas was nog niet geëindigd. De zware laag gebouwde vrachtwagens met hun eveneens zware ladingen waren nog steeds druk aan den gang, en gingen heen en weer in de drukke en kronkelende straten van de groote stad. Het geregelde geraas van de windassen op de groote booten kon worden gehoord, en een oneindig aantal van die booten ging achter en voorwaarts en dreef over het breede water in iedere richting. Een der kleine sleepbooten, die de rivier op en neer stoomden sleepte achter zich niet minder dan een half dozijn groote vrachtbooten.

Een aangename en liefelijke koelte streefde de wangen van de voorbijgangers die hun weg kozen over de Wilhelminabrug, en in de diepte van het breede water lachten de lichten van de schepen en duizend masten weerkaatsten er hun spiegelbeeld.

Ik had gewandeld van de Binnenweg naar het eind van de Rozenstraat met ouderling Malin om een onderzoeker een bezoek te brengen. Al wandelende had hij mij de geschiedenis van zijn leven verteld. Het had op mij den indruk verwekt als van een novelle en het was dan ook een roman, maar een roman van een werkelijk leven, en het had niet nagelaten mijn hart te raken.

Toen wij de plaats hadden bereikt waar wij moesten wezen en aan de bel trokken van de onderzoeker die ons dien avond verwachtte, hield hij mij staande en zag mij recht in de oogen en zeide: „En nu ben ik ontslagen.”

„Ontslagen?” — zeide ik, mij omkeerende en de hand op zijn schouder leggende, terwijl de tranen mij in de oogen welden.

„Ja,” — antwoorde hij, — „van avond zie ik de vervulling van mijn tweede droom op de prairie, de verzegeling van eene liefde die duren zal tot in alle eeuwigheid. Zij is toegebracht nu, en ik ga heen om haar te doopen.”

BETEEKENIS VAN HET EINDE DER WERELD.

Het einde der wereld is de verwoesting der goddeloozen; de oogst en het einde der wereld zinspelen op het menschelijk geslacht in het laatste der dagen in plaats van op de aarde zelve zooals velen zich hebben verbeeld. Deze gebeurtenis zal de komst van den Zoon des menschen voorafgaan en de herstelling aller dingen, gesproken door de mond van alle heilige profeten, sedert het begin der wereld. Ook de engelen hebben een aandeel in dit groote werk, want zij zullen de inoogsters zijn. Als daarom de

goddeloozen vergaderd zullen zijn, en branden zullen in het vuur, zoo is dit het einde der wereld, dat is, als de dienstknechten van God voortgaan om de natiën te waarschuwen, beiden, de priesters en het volk; als zij hunne harten zullen verharden en het licht der waarheid zullen verwerpen, zoo zullen dezen het eerste overgeleverd worden aan de pijnigingen van Satan, terwijl de wet en de getuigenis zullen gesloten zijn. Zooals het was in de zaak der Joden, zoo zullen zij gelaten worden in de duisternis en overgeleverd worden in den dag die branden zal, gebonden door hun eigen belijdenissen, hunne banden versterkt door hun eigen priesters, en bereid voor de vervulling van het gezegde van den Zaligmaker: „De zoon des menschen zal zijne engelen uitzenden om uit Zijn koninkrijk te verzamelen alle dingen die krenken zullen, en zij die goddeloosheid doen, en hij zal hen nederwerpen in die plaats van vuur, alwaar weening der oogen zal zijn, en knersing der tanden.”

JOSEPH SMITH.

AANGEKOMEN.

---

6 Nov. Als volgt zijn aangekomen: Ouderlingen Herman Poorte, Jas. N. Lamph en Frank S. Emery. Onderling Poorte is van Ogden, en de beide anderen zijn van Salt-Lake-City afkomstig. Ouderling Poorte is de Rotterdamsche, Lamph de Amsterdamsche en Emery de Arnhemsche conferentie als arbeidsveld aangewezen.

Die lost en laadt,
En vlijtig vaart,
Die is den drank en kost wel waard;
Maar die onnut zijn tijd verslijt,
Is waardig dat hij honger lijdt.

INHOUD.

De acht-en-dertigste Algemeene Conferentie (vervolg v. blz. 324)	Blz. 337	Ontslagen	Blz. 344
Van over den Oceaan	„ 342	Vergadering te Middelburg	„ 344
In ons eigen Zendingsveld	„ 343	Omtrent Tienden	„ 345
Op Zending geroepen	„ 343	„Ommekeer” (vervolg van blz. 336)	„ 346
Verplaatst	„ 344	Beteekenis van het einde der wereld	„ 351
		Aangekomen	„ 352

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.